

Slunce otevřelo oči a protáhlo se.
„Už jsi vzhůru? No konečně!“ ozval se Měsíc.
„Dneska ti to nějak trvalo. Vstávej, už musím jít. Hvězdy a Noc už jsou dávno pryč.“ Měsíc zazíval. „Mělo by ses umýt dřív, než přijde Den, mohl by zase mít řeči.“

Slunce se natáhlo k nejbližšímu Mráčku a otřelo si s ním obličej.

„Počkej ještě,“ chytilo zlatou rukou Měsíc za průsvitný plášť. „Dělo se něco, zatímco jsem spal?“

Měsíc pokrčil rameny.

„Nic neobvyklého, dokonce ani žádná dopravní nehoda. Vlastně... počkej... u Procházků se brečelo. Hodně dlouho, až mi toho jejich pihovatého kluka bylo líto.“

„Martina?“

„Jo.“

„A nevíš, co se stalo?“

„Nevím, nechtěl to říct ani mámě. Usnul až po půlnoci a ještě dlouho potom škytal ze spaní. Možná bys mohlo zavolat Radost, jestli toho nemá dneska moc. Měla by se u nich zastavit.“

Měsíc pokynul rukou na pozdrav a byl pryč.

Na obzoru se objevil Den. Šel rozvážně, bílý plášť zářil čistotou. Ve tváři šibalský úsměv. Dneska bude dobrý den, pochopilo Slunce a usmálo se. Den se zastavil, podíval se na hodinky, zvedl ruku a zvolal: „Ted!“

Slunce se zhluboka nadechlo, protáhlo se a rozhlédlo. Krajina pod ním se zatetelila blahem.

„Ahoj!“ zvolaly Slunečnice a obrátily k němu svoje rozesmáté obličej.

„Ahoj,“ usmálo se na ně. „Vy ale rostete, jako z vody. Mimočodem, neviděly jste tu někde Radost?“

„Teď tu byla, ale utíkala do porodnice. Mamince Hlaváčkové se narodila dvojčata – Lenka s Luckou, tak aby tam byla dřív než se objeví Starost,“ brebentily Slunečnice.

„Pošlete ji za mnou, až se objeví,“ pohladilo je Slunce po hlavičkách, až zavzdychaly blahem.

Slunce se rozhlédlo po krajině. Ptáci se probouzeli jeden za druhým a překřikovali se o sto šest. Na mezi vyrazila ze země jasně zelená Tráva a chtivě polykala sluneční paprsky.

Slunce si zadumaně prohlíželo dům s červenou střechou na konci ulice. Tak Martin Procházka má Problém... no, nemá cenu je budit, je ještě brzy...

„Co potřebuješ?“ ozvala se za ním vesele Radost. Vlasy jako obvykle rozevláté, oči plné jiskřiček smíchu.

„Kdy jsi byla naposledy u Procházků?“ Slunce se chtělo alespoň zamračit, ale namísto toho se zhouplo v kolenu, jako by se chtělo roztančit.

„Martinův Problém mě nechce pustit dál,“ kroutila bezradně hlavou Radost. „Nedovolí mi přiblížit se ani na metr!“

„A to tě nenapadlo zavolat Odvahu?!“ Slunce zakroutilo hlavou a znovu se podívalo Martinovi do okna. „Ach ne!“ vykřiklo zděšeně. „Honem! Rychle ji sežeň, k Martinovi se plíží Strach...!“

Jen co Martin otevřel oči, rozbolelo ho břicho.

Přestože byl pokoj plný slunce, v očích ho zaštípal slzy. Nejraději by je znovu zavřel a vůbec je neotevíral...

„Martínku,“ objevila se ve dveřích maminka. „Vstávej, musíš do školy. Už je čas.“

Martin s povzdechem odhodil peřinu.

„Nechceš mi přece jen říct, co se s tebou děje?“ Maminka se tvářila vážně, uprostřed obočí hlubokou vrásku. Martin mlčel. Tak rád by se mamince svěřil, ale... stejně by mu nepomohla. Musí chodit do práce... a on jí nechce přidělovat starosti. Mlčky se začal oblékat. Cítil, jak se mu svírá žaludek, v hlavě mu vířily myšlenky na všechny strany. Určitě tam zase budou... Určitě na něho budou čekat a určitě mu zase něco provedou...

„Martine...?“ Maminka pohladila syna na rozloučenou po hlavě. „Tak běž, a dávej na sebe pozor, ano?“

Martin vykročil. Srdce mu bouchalo jako zvon.

U domu je to ještě dobré, tady na něho ještě nikdy nezaútočili. Horší už je to za rohem a nejhorší v parku... tam to začne! Našlapuje opatrně, rozhlíží se obezřetně na všechny strany. Ještě pár metrů... a je v parku. Nikde nikdo... to je divné... Najednou bum! Così ho uhodilo do hlavy. Rychle si ji kryje rukama, ale sprška ořechů neustává. Kluci na něho míří z kmeny mohutného ořešáku. Martin chce utéct, ale to už ze stromu skáče kluk, alespoň o dvě hlavy větší.

„To jsi zase ty? Kolikrát jsme ti říkali, že tudy chodit nebudeš?“

„Sem prvňáci nesmí!“ zle se smějí ostatní. Jeden

do něho strčil tak, že se zapotácel. Další mu sebral čepici a odhodil ji stranou.

Martin se zastavil. Co teď? Kluci ho obstoupili ze všech stran. Strkají do něho a smějí se mu. Jeden z nich se najednou zavěsil na větev ořešáku a s krupnutím ji ulomil. Jako by tohle byla poslední kapka. Martinovi se vehnala krev do tváře.

„Nechte mě být!“ zakřičí a rukama prudce vrazí do protivníka. Ten to nečekal a upadl.

„Nechte ten strom!“ křičí Martin. Do těla se mu vehnala nečekaná síla. Odhodil školní tašku. Ještě v životě neměl takovou zlost jako teď. Najednou má sílu za deset.

Kluci se zarazili. Prát se s prvňákem? Dokud ho jenom poštuchovali a on se bál, tak je to bavilo. Takhle je ale po zábavě. Za pár minut se rozprchnou pryč.

Martin zůstal pod stromem sám. Je špinavý a uřícený, ale na tváři mu září úsměv. Oprášil si ruce, zvedl tašku a spokojeně vyrazil ke škole.

„Páni, ten jim dal!“ Slunce konečně vydechlo. „Dobrá práce, holky.“ Radost i Odvaha se rozpačitě culí.

„Tak utíkejte, ať někam nepřijdete pozdě. Myslím, že práce máte dost. A ty se koukej někam schovat,“ zatahá za ucho Problém, který se ztěžka zvedá ze země.

„Dělám jenom svou práci,“ brání se chabě.

„Já vím... ale odsud už zmiz a nevracej se,“ poroučí Slunce. „A ty bys měl Martinovi poděkovat,“ obrací se ještě k Ořešáku. „Kdyby se s těmi uličníky nepopral, bylo by těch větví mnohem víc.“

Slunce se konečně pořádně rozvalí po obloze. Nebe je modré, jasné a docela bez mráčku.

Paní učitelka Novotná si všimla, že Martin je dnes zase umazaný od trávy. Na levém kolenu má dokonce zbytky bláta. Kdyby neznala jeho maminku, možná by se tak nedivila, ale Martinova maminka pracuje jako laborantka v lékárně a navíc je to paní učitelky Novotné kamarádka. Proto bezpečně ví, že je čistotná. „Martine,“ zastaví se učitelka u jeho lavice. „Nechceš mi něco říct?“

Jaroslav Šotola (11 let)

Martin učitelce neodpověděl. Naštěstí se přestala ptát. Cestou ze školy šel Martin schválně jinudy, i když cesta byla delší. Míjel přeplněné kontejnery na papír, plasty a sklo. Uslyšel kňučení. Zastavil se. Rozhlédl se a zaposlouchal se. Co to je za zvuk? Odkud přichází? Mezi kontejnery ležela papírová krabice, ze které se ozývalo podivné kňourání. Martin se ke krabici se Strachem přiblížil, i když Zvědavost mu nedala a ponoukala ho, aby krabici otevřel. Pomalu odklopil víko krabice. Vykoukla na něj malá černá chundelatá hlavička s očičkama jako korálky. Martin zírá na krásné štěňátko. Smutně kouká a kvíká. Co teď? Kam s ním? Strach Martinovi hned do ucha našeptává, že ho tu musí nechat, v žádném případě ho nesmí brát domů. Rodiče se budou jinak moc zlobit!

Okamžitě se o slovo přihlásila Odvaha: „Přece ho tu nenecháš umřít!“ Martin poslechl Odvahu a vede si štěňátko domů. Rodičům hned chlupatá černá kulička přirostla k srdci. Dívají se, jak chtivě pije vodu z misky. „Budu mu říkat Kontík!“ drbe štěně Martin za ušima. „Ale musíš ho hned odnést k veterináři,“ říká táta, „aby ho zkontroloval a zjistil, že není nemocný. Taková toulavá štěňata mohou mít nějakou nebezpečnou nemoc!“ Martin hned poslechl. Má z nového kamaráda velkou Radost. Zubí se na tátu, na mámu i na pejska. Neodmlouvá a s Kontíkem v košíčku běží k veterináři. Pan doktor Střívko Kontíka prohlédl a zjistil, že je v pořádku. „Jak si k němu přišel?“ ptá se Martina. Ten mu převypráví celý příběh, jak uslyšel podivné zvuky u kontejneru a jak si pejska vzal domů, i když se bál, že mu rodiče vynadají. „Udělal jsi moc dobrý skutek,“ usmívá se doktor a hladí Kontíka. „Protože jsi toho kulihráška zachránil před jistou smrtí. Běž s ním domů a dej mu najíst. Určitě mu u vás bude dobře. Jsi prima kluk, Martine.“ Martin jde s Radostí domů. Přemýšlí, co všechno musí pro pejska pořídit: vodítko, náhubek – kdyby jeli za babičkou a dědou na návštěvu autobusem, misku na žrádlo a na vodu, a kde vlastně bude Kontík spát?“ Martin jde zamyšleně a vůbec si nevšimne, že ho sleduje parta kluků. „Hej, co to máš?“ Vysoký hromotluk mu zastoupí cestu. Martin přitiskne košík s Kontíkem na prsa.

Vladimír Slepíčka (10 let)

Kontík najednou vyskočil z košíku a rafl toho největšího kluka.

„Au, au!“ zakřičel kluk. „Seber si toho psa a zmiz!“

A Martin povídá: „Tak už nás nechte na pokoji! My vám taky nic neděláme!“

Martin se sklonil k pejskovi: „Vidíš, Kontíku, ty budeš ale dobrej hlídač!“ a pohladil ho po chundelaté hlavě.

Kontík ještě vrčel, ale kluci darebáci už se sbírali a mizeli.

Když Martin došel domů, před maminkou raději mlčel. Žalovat nebude.

Začal Kontíkovi stavět boudu.

„Chceš pomoci?“ ptá se táta, ale Martin kroutí hlavou. Nene! Zvládne to sám!

„Běž pryč, tati!“

Stojí nad hromadou prken s jasnou představou její budoucí podoby. Jen ruce ho nějak nechtějí poslouchat. Točí se s prkny jako vítr v bedně a chvilkami cítí Beznaděj. A už volá: „Tati, kam mám dát to dlouhý prkno? Na střechu nebo na dveře?“

„Na střechu,“ odpovídá tatínek s úsměvem na rtech a dál tajně pozoruje Martinovo počínání.

„Mami, mám mu tam dát provaz nebo řetěz?“

„Raději řetěz,“ odpovídá maminka s utěrkou v ruce.

Martinova představa o vysněné boudě se pomalu začíná rozplývat. Jak je nešikovný! Oči mu pohasínají, ale najednou ho oslovuje Naděje a Statečnost zároveň.

Martin ani netuší, co mu šeptají do ucha, a po chvíli volá: „Tatínku, moc prosím, sám to nedokážu!“ Tatínek bere Martina kolem ramen a beze slov mu jde na pomoc.

„Díky, táto!“

Martin se trochu stydí, že byl předtím na tátu hrubý. Je rád, že mu táta odpustil.

Martin se ani nenadál a byl večer. Smrákalo se. Při pohledu na Kontíkův nový domov ho však hrálo u srdce. Konečně má psa. Tak, jak si to léta přál. A než se sám odebral do hajan, popřál Kontíkovi hezké sny.

Najednou ho probudil štěkot. „Co se děje? Je to sen nebo skutečnost?“ Náhle ho přepadá tíseň. Kontíkovo vytí nevěstí nic dobrého.

Jiří Motl (11 let)

Martin vyskočí z vyhřáté postele. Ani bačkory si nenazuje a už stojí u okna. Přes záclonu zahlédne světla baterky. Právě v těch místech stojí Kontíkova nová bouda. Přimhouří oči v domnění, že uvidí víc, ale nespatří nic podezřelého.

Martin stojí bez hnutí u okna. Neví, co má dělat. Už je zase tady, zase se přiblížil Strach. „Co teď?“ ptá se Martin sám sebe. Přes okno dopadají paprsky Měsíce. „Haf, haf,“ ozývá se Kontíkovo štěkání. Martinovi už nepřipadá tak silné a naléhavé. Odvaha a Zvědavost jsou nablízku. Jako by mu obě současně vedly tělo po schodech dolů. Martin schází tiše jako myška

k domovním dveřím. Opatrně je odemyká. Vůbec nepociťuje Strach o sebe. Bojí se o svého čtyřnohého kamaráda. S Odvahou volá: „Kontíčku, Kontíku, kde jsi? Nestalo se ti něco?“

Martin ještě Kontíka nevidí, ale už slyší jeho štěkání. Kontík mu dává najevo svou radost. Chlapec bere vylekaného psíka do náruče, tiskne ho k sobě a hladí mu chundelatou hlavu. Jak se tak rozhlíží kolem sebe, všimne si, že na boudě něco leží. Udělá dva kroky a spatří list papíru s nápisem „TOHO PSA SI HLÍDEJ!“

Martin nemusel moc přemýšlet. Věděl hned, kdo vzkaz napsal. „A zase máme Starost, Kontíku,“ pošeptal Martin psíkovi do ucha. Kontík ho však neslyšel, protože v teplé náruči už dávno usnul. „Vezmu si tě s sebou do postele, kamaráde,“ pomyslel si Martin.

Když potichu stoupal po schodech ke dveřím svého pokoje, otevřely se dveře ložnice a rozespálá maminka vykřikla: „Co je? Stalo se něco? Kam neseš toho psa?“ Martinovi se nechtělo odpovědět ani na jednu otázku. „Ale mami, bylo mu smutno a mně taky.“ Podíval se na maminku tak smutně, že souhlasila s tím, aby odešel s Kontíkem do dětského pokoje.

Když maminka usínala, říkala si: „S tím klukem se něco děje, zítra si s ním promluví.“

Když usínal Martin, pomyslel si: „Co mě asi zítra čeká?“

Je ráno, Slunce vystřídalo na obloze Měsíc. Do pokoje vchází babička Janča a říká: „Vstávej, Martine, škola volá.“ Z pod peřiny vyrazila chlupatá koule. „No

to jsem se lekla, málem se mi podlomila kolena. To mi maminka ráno neřekla. Chtěla, abych vypravila do školy tebe. O psu řeč nebyla.“ Martin se směje a vysvětluje: „Babi to je Kontík. Našel jsem ho, když jsem se vracel ze školy.“ „Povíš mi to odpoledne. Teď pojď snídat,“ popohání vnuka babička Janča. Když Martin přišel do kuchyně, podala mu babička rohlík s medem. Martin nestačil polknout ani první sousto. Babička mu ukazuje na krk a opakuje: „Neštovice, neštovice!“

Magdaléna Mudrová (9 let)

Babička s Martinem se vydali k lékaři. Martin chtěl vzít Kontíka s sebou, protože se doktorů vždycky bál a s pejskem by mu bylo líp. Jenže babička rozhodla, že ne, protože do čekárny ani do ordinace psi nesmějí. Kontík by musel čekat venku a bylo by mu smutno, mohl by štěkat a rušit pacienty.

Kontík tedy zůstal doma sám. Bylo mu smutno. Chodil sem a tam, kňučel, očuchával dveře a stýskalo se mu po Martinovi. Nakonec z toho stýskání usnul. Stočil se do klubička a za chvíli spal jako špalek.

Jenže psi mají naštěstí lehké spaní. Bytem se začaly ozývat divné zvuky. Kontík otevřel jedno oko, pak druhé... a nastražil uši. Uslyšel CVAK! povolil zámek u vstupních dveří.

Kontík vytušil nebezpečí a schoval se za velký květináč. Do bytu se vplížil zloděj. Začal se opatrně rozhlížet po bytě a do velkého tmavého vaku schovával

cenné a drahé věci. Otevíral zásuvky a jejich obsah vysypával ven. Kontík už nevydržel být schovaný. Dodal si odvahy. Vyřítil se ven a začal zuřivě štěkat. Zloděj – byl to docela mladý kluk – se lekl a chtěl utéct přes balkón. Kontík vycítil, že přišla jeho chvíle! Vedle něho se postavila Odvaha. Zaútočil. Kluk chtěl prchnout, jenže do cesty se mu postavil Kontík, štěkal a chytil ho za nohavici. Kousal a trhal rozhodnutý zloděje nepustit.

Velký hluk uslyšeli sousedé a začali bouchat na dveře. Pak zjistili, že nejsou zamčené a vtrhli dovnitř. Uviděli zloděje a zavolali policii.

Když se babička s Martinem vrátili, nestačili zírat. Kontík se rázem stal velkým hrdinou v celém domě.

Kateřina Jellušová (11 let)

Martin Kontíka podrbal hrdě za ušima, ale hned zalezl do svého pokoje. U něho se totiž poslední dobou zabydlela Starost, ale Odvaha s Radostí ne a ne přijít, přestože začala být Starost docela mrzutá kvůli její službě, která už dávno skončila. Martin se hned převlékl do pyžama a lehl si do postele. Maminka mezitím přišla do pokoje a sedla si na židli k Martinovi.

„Babička mi všechno řekla, Martine. Plané neštovice nejsou ale nic hrozného, tak vyskoč z postele a pojď se navečeřet. A neboj, bude tu s tebou babička,“ řekla maminka a pohladila Martina po tváři.

„Ale já chci jít do školy! A babička tady nemusí být.“

Dokážu se o sebe postarat sám!“ odsekl Martin a zamračil se.

„Cos přestoupil na jinou školu, jsi jako vyměněný. Ne-trápí tě něco? Nechceš si o něčem promluvit?“ zeptala se ztrápeně maminka. Martin jen zavrtěl hlavou.

„Co když se sem vloupe jeden z kluků z party?“ pomyslel si. Ve skutečnosti o babiččinu přítomnost stál. Věděl ale, že babička s ním zůstane.

Následujícího dne ho ale čekalo nemilé překvapení. Při snídani, kterou jedl neobvykle pozdě, zaslechl ze svého pokoje nějaký šramot. Zvedl se od stolu a ve svém pokoji pozorně naslouchal, odkud zvuk přichází. Zaslechl něco u okna. Pomalu, potichu se šel podívat... Za oknem ležel pomačkaný dopis. Byl napsán tiskacím písmem: „Zbabělče! Bojíš se nás, tak proto si vymýšlíš pohádky o neštovicích? Jsi zbabělec! Jestli nás chceš přesvědčit, že ne, tak přijď v 15.00 na mýtinu v lese.“

Martin byl zmatený a vyděšený. To psala ta parta! Ještě několik minut nevěřičně koukal na dopis. Nevěděl kudy kam. Odvaha se zpozčila, ale Starost si k němu přivedla ještě celou rodinu! Zavřel se do skříně a položil si hlavu do dlaní.

Odvaha zatím od Slunce dostala za vyučenou, ale hned si počkala na Vítr, který ji měl dovézt až k Martinovi. Vyhnala Starost a vybalila si svůj batoh, protože měla v úmyslu u Martina zůstat poněkud déle.

Po přečtení dopisu zažil Martin krušné chvíle. Nevěděl, jestli má jít odpoledne do lesa a ukázat svou

nebojácnost, anebo zůstat doma a projevit zbabělost. Báł se. Nevěděl, jak se má rozhodnout.

Kateřina Jellušová (11 let)

Když nastala hodina H, tedy 15.00, Martin se rozhodl, že půjde. Když babička podřimovala nad pletemím, proklouzl dveřmi a rychle seběhl ze schodů. Cestou do lesa Martin přemýšlel, jestli udělal dobře.

„Když tam půjdu, tak budu hrdina a oni mě nechají na pokoji,“ uklidňoval se.

„Jsem silnější než oni a oni jsou ubožáci!“ pomyslel si, když ho Odvaha konečně dohnala a skočila mu do kapsy.

Rozběhl se, co mu nohy stačily, až Odvahu skoro vytratil. Na pokraji lesa se zastavil a koukal na Veroniku, jeho spolužačku, která se mu vždycky líbila. Držela se za ruku s Vojtou a smála se. Z nebe najednou přiletěla na padáčku Žárliivost.

„Ahoj Odvaho!“ řekla vesele Žárliivost.

„Co ty tady děláš? Nemáš být náhodou u Dvořákových? Já se tady starám o Martínka, a ty to všechno pokazíš!“ rozzlobila se Odvaha.

„Neboj se. Já jsem tu jenom na chvíli. Zanedlouho snad přijde Láska. Dneska je v restauraci s Pepou a Terezou. To víš, Pepa, ten než se rozhoupal. Viděla jsem ten prstýnek a hned bych ho brala,“ řekla zasněně Žárliivost.

Odvrátil pohled a běžel dál. Když běžel po lesní cestičce k mýtině, v dálce už je viděl. Odvaha skočila co nehlouběji do kapsy a držela se žvýkaček. Doběhl na mýtinu. Než se stačil zastavit, dostal už jeden kopanec.

„Tak co, čím sis prosím tě namaloval ty fialový puntíky? Vodovkama? Nebo ti ta tvoje babuška půjčila něco stoletýho?“ zvolal pohrdavě jeden a Martin od něho obdržel další kopanec do holeně. Celá parta se zasmála.

„A co to holčičí oblečení? To byla tvoje matka nakupovat a zapoměla, že jsi kluk, co? A měla by si nechat odstranit tu obrovskou bradavici, co má na bradě. Nebo ať si ji nechá, stejně by vypadala jako ježibaba,“ řekl další a strčil Martina ke stromu. Tohle bylo na Martínka příliš a vrhl se na něj. Ostatní kluci ho od něho odtrhli a pustili se do Martina. Jára mu roztrhl košili, David mu dal pěstí a další ho kopali nebo strkali.

„Jen do něj, kluci!“ zvolal Matěj, kterého Martin předtím napadl.

Martin měl na krajíčku. Proč jenom nezůstal doma?

„Nechte ho!“ ozvalo se z lesa. Jakmile to uslyšeli, schovali se za velký strom.

„Jsi v pořádku? Nebolí tě něco?“ uslyšel Martin a uviděl, jak se nad ním sklání Veronika.

„Pojď, odvedu tě domů. To byli zase oni, co? Já jsem

věděla, že ti ubližují. Musíš to hned všechno vylíčit doma. Co nejdřív. Já ti klidně pomůžu!“ řekla laskavě Veronika a mile, ale ustaraně se usmála.

„Ne, to ne,“ dostal ze sebe Martin, ale nemohl moc mluvit kvůli prasklému rtu.

„To nenechám jen tak, Martine! Hned to půjdu nahlásit. Koukni se na sebe! Vypadáš jak hromádka neštěstí. Jestli to neřekneš, řeknu to já!“ řekla rázně.

„Jestli to řekneš, budou si myslet, že jsem zbabělec, a podají si mě i tebe. A tebe se ani nedotknou, o to se postarám,“ řekl Martin a zamračil se.

„Dobře, možná že to neřeknu, ale budu s tebou aspoň chodit do školy a domů. Nenechám tě samotného. Víš, jsi prima kluk,“ usmála se a stiskla Martínkovi ruku.

„Jsi moc milá. Víš, ty jsi zase prima holka,“ také se usmál a byl v sedmém nebi.

„Mám nápad, Martine. Půjdeme nejdřív ke mně domů a já ti ty rány ošetřím a zašiju košili. Potom vaši nic nepoznají,“ řekla vesele.

„Dobře. Dík!“ zadrmolil stydlivě Martin a podíval se na svoji košili.

„Ještě že jsem tam šel,“ pomyslil si.

„Ještě že jsem šla kolem,“ pomyslela si Veronika.

Kateřina Jellušová (11 let)

Když přišli k Veroničinu domu, vytáhla klíče a odemkla. Doma našla jehlu a nit a zašila díry na oblečení.

„Jé, to je pěkně zašitý,“ pochválil Martin Verču, „kde ses to naučila?“

„Chodila jsem do krejčovského kroužku,“ odpověděla hrdě.

„Půjdeš se mnou teda zítra do školy?“ zeptal se stydlivě Martínek.

„Samozřejmě. Když jsem ti to slíbila! A hlavně tě nechám nikde zmrzačit nějakou partou.“ odpověděla jednoznačně.

„Dík,“ zašveholil Martin a jeho velké modré oči se zajiskřily.

Veronika doprovodila Martina domů a těšila se na ráno, že s ním půjde do školy. Byla na sebe pyšná, že se odvážíla zasáhnout do té rvačky a pomohla mu.

Za Martinem se zabouchly dveře a babička se vzápětí zvedla ze svého houpacího křesla a přišla do předsíně.

„Kde jsi tak dlouho byl, Martine! Už jsem chtěla zavolat i policii! Máš neštovice, nemyslíš si, že bys měl zůstat doma?“ kárala ho.

„Už nejsem nemocný, ty neštovice se mi už ztratily. A když jsem chtěl odejít, tak jsi spala. Nechtěl jsem tě budit, babi,“ řekl Martin a šel si sníst večeři, kterou mu babička připravila.

Po večeři šel hned spát, protože byl unavený z té rvačky. Láska se ho ale pořád držela a Starost odlétla na večerním vánku za jinými. Radost se zabydlela pod jeho polštářem. Za chvíli usnul a černá tma ho hladila po tváři a měsíc líbal na čelo. Když najednou...

„BUM, BÁC,“ ozvalo se. Martin sebou trhl a posadil

se. Potichounku si nazul pantofle, opatrně sáhl na kliku a otevřel. Ozvalo se chvilkové zaskřípání, ale nic jiného neslyšel. Podivné zvuky se najednou ozvaly z obýváku. Spatřil nevidanou spoušť, jako kdyby tam řádilo nějaké divoké zvíře. Okno bylo otevřené. Přiblížil se k němu, ale nic venku neviděl. Potah křesla byl roztrhaný a politý nějakým inkoustem. Televize byla poškrábaná a koberec rozřezaný. Dřevěné skříně byly pomalované a hlína z květin byla rozsypaná po zemi.

„Podívám se do zásuvky s penězi,“ napadlo Martina. Roztřesenýma rukama pomalu otvíral obálku. S vyděšeným výrazem do ní pohlédl. Všechny peníze jsou fuč! Kdo to mohl udělat? Báł se, aby nevzbudil rodiče, kteří přišli, když spal. Došel si do svého pokoje pro baterku, aby mohl všechen ten nepořádek uklidit. Koberec schoval pod svojí postel s tím, že ho zítra ráno odnese do popelnice a rodičům řekne, že chce koupit nový k maminciným narozeninám, které má zítra. Do obálky dal nějaké svoje peníze, protože se tam tatínek každé ráno dívá a bere si je s sebou do práce. S křeslem a televizí nic dělat nemusel, protože je mohl poškrábat třeba Kontík. Ještě jednou a naposledy přistoupil k oknu a shlédl dolů. Viděl tam postavu, ne moc vysokou, ne moc štíhlou. Vzal si baterku a zkusil si na ní posvítit. Vypadal jako člen té zlé party. Nechtěl někoho ale zbytečně obvinít, a tak se chtěl o svém mínění přesvědčit. Sešel dolů a podíval se kukátkem u dveří. Teď mu postava nepřípadala jako mladý kluk, ale jako postarší muž.

„Postarší muž by ale nevyskočil z okna,“ řekl si. Postava se podívala přímo směrem na kukátko a v tom ho Martin poznal. **BYL TO DAVID!**

Kateřina Jellušová (11 let)

Ráno na Martínka před domem čekala Verča, přesně tak, jak se domluvili. Řekl Verče všechno, co prožil v noci, a poprosil ji o pomoc.

„No, Martine, já vím, že jsi to nikomu nechtěl říct, ale zašlo to opravdu až příliš daleko,“ řekla Verča.

„Možná máš pravdu, ale já se to bojím říct. Vždyť mě kluci budou mít za padavku!“ řekl bezradně.

„Kdybys chtěl, mohla bych ti pomoci. A komu bys to chtěl nejdřív říct? Rodičům?“ zeptala se Verča.

„Rodičům. Ale já jim to nedokážu říct!“ zvolal zoufale Martin.

„Tak dobře, mám super nápad! Po škole přijdu k tobě domů a všechno tvé mámě i tátovi vysvětlím. Chceš?“ nabídla se Veronika.

„To bys byla moc hodná!“ rozzářil se Martínek a zase se mu vrátila chuť do života.

Verča byla ráda, že mohla Martinovi pomoci. Zbytek cesty do školy přemýšlela, jak to řekne jeho rodičům. Má na to jít šetrně, nebo je lepší rychle?

Když měli oba po vyučování, šli společně k Martinovu domu. Když Martin odemkl dveře, nikoho doma neviděl. Podíval se do všech místností, až v maminiččině ložnici našel maminku.

„Mami? Chci ti někoho představit.“

„Aha, samozřejmě,“ usmála se, protože byla ráda, že ho zase po dlouhé době vidí veselého.

Maminka došla do předsíně a pozdravila Verču.

„Dobrý den,“ představila se Verča. Jakmile to dořekla, mrkl na ní, a nepozorovaně se vytratil do svého pokoje.

„Co máš na srdci?“ zeptala se maminka.

„Víte, on Martínek, asi jste si všimla, že byl poslední dobou takový zamlklý a smutný. Jedni kluci ze třídy na něj jsou totiž zlí.“

„Cože?“ vyjekla maminka.

„No. Ubližují mu a Martin se vám to bál říct, tak jsem se nabídl. Ostatní vám asi už řekne sám.“

„Děkuju ti moc, že jsi mu pomohla. A jak že se to jmenuješ? Verča? Neboj, já to s ním už vyřeším. Na shledanou.“

„Na shledanou! A pozdravujte Martíňka!“ zavolala Verča.

Maminka už beze slova šla do Martíňkova pokoje.

„Proč jsi mi to neřekl?“ zeptala se maminka.

„Já jsem se bál. A máš mě pořád ráda?“ řekl Martin a zaleskly se mu oči.

„To víš že jo! Ty blázínku!“ odvětila maminka.

V tu ránu Starost jako by se vypařila a Radost svolala Radosti z celého světa, aby přišli za Martíňkem. Tak tato sešlost udělala půlkruh kolem Martíňkova pokoje a začali si zpívat svoje radostné písničky s radostnými notami. Pak se přiřítila Odvaha s celou

svou rozvětvenou rodinou a chytili se svými odvážnými ručkami s radostnými. Z otevřeného okna přivál Vítr všechny ostatní kamarády Radosti a Odvahy. Stala se z nich jedna velká rodina a Martínek konečně po dlouhé době spal klidně, když se za ním přišla maminka podívat, měl úsměv na rtech.

Petra Braunová

Slunce se probudilo. „Aaa,“ slastně se protáhlo a rozhodilo po nebi dlouhé vlasy. Okamžitě se přiřítíl Den.

„Zdravím! Doufám, že jdu včas.“

„Jistě,“ ušklíbla se Noc. „Ještě se mi nestalo, že bys mi dovolil prohlídnout si Zemi za světla. Doufám, že mi někdo převypráví, jak ta důležitá schůze dopadla! Tak já mizím...“

„Nebojte se,“ culily se Mráčky. „Budeme si dělat poznámky.“

Tma se zahalila do černého pláště a spolu s Nocí zmizela.

„Jaká schůze? Jaká schůze?“ brebentily Kapky Rosy.

„No přece ta velká porada o Martinovi! Dnes se rozhodne, co s ním bude dál! Přijde sám velký Osud!“

„Cože? A kdo přijde ještě?“ Zvědavost se tetelila samou nedočkavostí.

„Všichni! Starost a Strach a Radost, Obětavost a Láska...“

Slunce se rozhlíželo. A opravdu! K velkému blýska-

vému stolu přicházela velká skupina postav – navzájem si podávali ruce, pokyvovali hlavami a ukláněli se.

Mráčky se shlukly k sobě a špitaly si: „Už je tady ta hlavní?“

„Kdo zase?“ divilo se Slunce.

„No přece Šikana...! Ta co otravuje toho malého Martina!“

„Támhle je! A jak se šklebí! Páni, to jsem zvědavý, jak tohle dopadne...“

„Pšt,“ napomenul Slunce a Mráčky Stín. „Už to začne. Přichází Osud!“

Slunce napjatě sledovalo, jak přichází vysoká důstojná postava. Stín hlídal, aby mu Slunce nesvítilo do očí.

„Posadte se,“ pokynul Osud. „Dnes máme za úkol vyřešit problém s prvňákem Martinem.“

Osud si odkašlal.

„Než vám sdělím svoje stanovisko, prosím o předložení vašich návrhů. Kdo se hlásí první o slovo?“

Jiří Motl (11 let)

Strach, Radost, Zvědavost, Starost, Odvaha, Mráčci, Láska, Žárliivost i Kapky rosy měli skloněné hlavy. Ani nedutali. Jenom Šikana, perfektně nalíčená dáma v černém oblečení, se uchechtla a hlubokým hlasem se zeptala: „Proč tady musím být i já?“ Na to „já“ dala důraz a v očích se jí divně zalesklo.

Velký Osud Šikanu vyzval, aby si sedla k ostatním.

„Radši postojím,“ řekla tím nepřijemným hlasem.

Osud pokračoval: „Dnes musíme rozřešit případ prvníka Martina. Jsem přesvědčen, že ty nám k tomu můžeš něco říct.“

Než stačila Šikana cokoliv povědět, přihlásila se Odvaha. Pevným hlasem řekla: „Vzpomínám si, jak tady Strach doprovázel přes park Martina do školy, a tys tam taky byla. Naváděla jsi kluky z Davidovy party.“

„Pche,“ ušklíbala se Šikana, „tak jsem u toho byla. Vždyť se nic nestalo, pár modřin a jedna boule, ani moc nebrečel. Jó, ty špinavý kalhoty mu slušely. Mně se víc líbilo, když David toho prcka vystrašil cedulkou na psí boudě. Kontík mi úplně zkazil plány. A ty Strachu, ty ses taky začal chytat mých kamarádů (Davida a spol.), ale já jsem je dokázala znovu získat na svou stranu. Dík tobě, Zvědavosti, že jsi Martina poslala na mýtinu. Tam byla psina. Nebýt tebe, Lásko, Martin by dostal pořádnou nakládačku.“

Láska se pomalu zvedla, usmála se a pravila: „Já ráda pomáhám všem. Mám několik podob – láska mateřská, láska ke zvířatům, láska milenecká, láska k lidem...“

Ozval se potlesk. Jenom Šikana pohodila hlavou a s úšklebkem řekla: „Ty si vážně myslíš, že mně přemůžeš?“

„Přemůže! Protože už není sama, já Odvaha, půjdu proti tobě také!“

Připojilo se i Přátelství, které doběhlo až po zahájení porady a celou dobu se krčilo v koutě. „Já jsem malé, ale dokážu divy!“

Velký Osud povstal a řekl: „Rád bych dnešní jednání

ukončil. Pozorně jsem vás poslouchal. Od dnešního dne se k Martinovi ani nepřiblížíš, Šikano! Doprovází ho Odvaha, Láska, Přátelství! Ty, Šikano, budeš potrestaná! Jsi zlá, podlá, zákeřná, přinášíš bolest, pláč, bezradnost, samotu a smutek.“

„Osude,“ přihlásily se Kapky rosy, „my ji zmáčíme, aby nebyla tak namyšlená.“

„To není trest,“ připojilo se do debaty zapadající Sluníčko.

„Osude, my Mráčci navrhuje, abys Šikanu vymazal ze světa.“

„Milí přátelé,“ pronesl Osud smutným hlasem, „to nejde. Nemůžu vzít gumu a vše špatné vymazat. Šikana je živá, je mezi námi, dostala se na všechna místa světa, slyšíme o ní častěji. Proto ji nemůžeme vymazat, schovat, přehlížet, omlouvat. No, tak ji potrestáme jinak. Co třeba ty, Strachu?“

Strach se nadechl a řekl: „Odvedu ji do temného lesa ke svým sourozencům Obavě, Tísni, Bázlivosti, Panice, Strachomilovi, Úzkosti, Napětí a Strachokřikovi. Ti ji pořádně potrestají. Jestli se do roka z temného lesa vrátí polepšená, může s námi zůstat. Já věřím, že když ne za rok, tak za dva nebo pět se před Osudem objeví usměvavá žena v potrhaných černých šatech s rozpuštěnými vlasy, která bude mít srdce na pravém místě.“

